

Rozhodnutie je právoplatné

dňom 29. M. 2004
Najvyšší súd Slovenskej republiky Bratislava

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Márie Piusovej a JUDr. Miroslava Lehotského v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. D. S. sudcovi Okresného súdu na ústnom pojednávaní dňa 3. augusta 2004 o návrhu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodol

t a k t o :

JUDr. D. S. nar. , bytom , sudca Okresného súdu Bratislava V s a podľa § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslodiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon)

o s l o b o d z u j e

spod návrhu na začatie disciplinárneho konania pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že 23.1.2004 Uznesením Okresného súdu Bratislava V sp.zn. Tp 21/04 rozhodol na základe návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V, podaného Okresnému súdu Bratislava V dňa 22.1.2004 pod č.k. 2 Pv 1145/00-428, v ktorom okresný prokurátor podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku v lehote uvedenej v ustanovení § 71 ods. 4 Trestného poriadku podal senátu Okresného súdu Bratislava V návrh na predĺženie lehoty trvania väzby u obvineného J. Š. nar. , od 5.2.2003 vo väzbe v NVÚ Bratislava o tri mesiace, t.j. do 5.5.2004 z dôvodov uvedených v ustanovení § 67 ods. 1 písm.a) Trestného poriadku tak, že podľa § 71 ods. 1 Tr.por. súd u obvineného J. Š. nar. , r.č. bytom t.č. vo väzbe od 5.2.2003 v NVÚ Bratislava predlžuje lehotu trvania väzby o 3 mesiace, t.j. do 5.5.2004 čím mal konať v zjavnom rozpore s ustanovením § 71 ods. 1 Tr. por..

O d ô v o d n e n i e

Sudca JUDr. D. S. vo svojom vyjadrení k návrhu potvrdil, že opomenul rozhodovať v predmetnej veci v senáte, svoje konanie však nepovažuje za svojvoľné

rozhodovanie. Vo veci konal plynule, na druhý deň po dôjdení návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, tomuto návrhu vyhovel, keď sa stotožnil s dôvodmi prokurátora. Prehliadol ustanovenie Trestného poriadku, podľa ktorého mal v danej veci rozhodnúť senát, a keď to zistil, sám dal podnet sťažnosti pre porušenie zákona. Obvineného nepoznal, nemal žiadny vzťah k prejednávanej veci a nemal iný dôvod rozhodnúť inak, ako podľa zákona a návrhu prokurátora. Ďalej uviedol, že je dlhoročný civilný sudca a predmetnú činnosť vykonával len v dôsledku zaradenia do služieb, pretože nebol dostatočne obsadený trestný úsek. Porušenie predmetného ustanovenia si vysvetľuje tak, že si neuvedomil, že ide o väzbu nad jeden rok. Vysvetľuje si to aj tak, že tieto veci nevykonáva rutinne, pretože každá z nich je pre neho nová. To, že došlo k tomuto porušeniu sa dozvedel v podstate zo „šumov“, ktoré sa začali okolo veci a sám tomu nemohol uveriť, že sa mohol dopustiť takého pochybenia. Keď si preveril, že sa skutočne pochybenia dopustil, sám vypracoval podnet k sťažnosti pre porušenie zákona. Poukázal aj na to, že na také rozhodnutie, aké urobil, mala vplyv aj tá okolnosť, že v čase vydania predmetného rozhodnutia ešte neuplynula doba jedného roka trvania väzby a neuvedomil si, že už predlžuje väzbu nad jeden rok, kedy má rozhodnúť senát. Služby na trestnom úseku vykonával len dva roky pred daným skutkom a to z organizačných dôvodov, pretože na trestnom úseku pracovali len dvaja sudcovia. Počas tejto svojej činnosti sa nestretol s predĺžením väzby nad jeden rok. Má zato, že v jeho prípade chýba zavinenie vo forme úmyslu a môže sa jednať o nedbanlivostné zavinenie a to vo forme nevedomej nedbanlivosti.

Obhajca sudcu poukázal na to, že v danom prípade zo skutkových zistení nevyplýva, že boli naplnené všetky predpoklady takého konania, ktoré má byť považované za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona, pretože nie je naplnená jednak vôľová zložka v súvislosti vydania rozhodnutia, ani zjavnosť rozporu s právnym poriadkom. Navrhol preto, aby bol sudca spod návrhu oslobodený.

Zástupkyňa navrhovateľa naproti tomu zotrvala na návrhu na disciplinárny postih sudcu, pričom zdôrazňovala, že v danom prípade bolo preukázané porušenie povinnosti sudcu skúmať, či je príslušný na vydanie rozhodnutia, pričom táto povinnosť mu vyplývala nielen zo zákona, ale aj z návrhu prokurátora. Navrhovateľ zastáva názor, že ani nedbanlivostné zavinenie nevyklučuje, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia a najmä, ak jeho rozhodnutie je v zjavnom rozpore so zákonom.

Disciplinárny súd na ústnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom sudcu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] S. [REDAKOVANÉ], listinnými dôkazmi pripojenými k spisu – návrhom okresného prokurátora na predĺženie lehoty väzby u obvineného J. [REDAKOVANÉ] Š. [REDAKOVANÉ] uznesenia Okresného súdu Bratislava V sp.zn. Tp 21/04 zo dňa 23.1.2004, podnetu k sťažnosti pre porušenie zákona zo dňa 18.2.2004 JUDr. D. [REDAKOVANÉ] S. [REDAKOVANÉ], predsedu Okresného súdu Bratislava V, rozpisom služieb na trestnom úseku v období od 5.1.2004 do 5.4.2004, prehľadom o pracovných výkonoch sudcu JUDr. D. [REDAKOVANÉ] S. [REDAKOVANÉ] za mesiace december 2003 a január 2004 a pracovným hodnotením sudcu, povereným predsedom Krajského súdu v Bratislave, oboznámil sa s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Tz 15/2004 zo dňa 15. apríla 2004, ktorým uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že právoplatným uznesením Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. Tp 21/04 zo dňa 23. januára 2004 bol porušený zákon v ustanovení § 71 ods. 1 Tr. por. v neprospech obvineného J. [REDAKOVANÉ] Š. [REDAKOVANÉ] napadnuté uznesenie zrušil a obvineného prepustil ihneď z väzby na slobodu.

Po prejednaní vecí dospel k záveru, že sa sudca závažného disciplinárneho previnenia nedopustil.

Z návrhu je zrejmé, že sudca sa mal dopustiť konania, ktoré malo podľa navrhovateľa naplniť pojmové znaky závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 2 písm. f) zákona, ktoré konanie označil ako svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku a týmto rozhodnutím mal sudca spôsobiť obzvlášť závažný následok, spočívajúci v tom, že takto vydaným uznesením Okresného súdu Bratislava V, sp.zn. Tp 21/04 zo dňa 23.1.2004 bol porušený zákon v ustanovení § 71 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného J. Š.

Dokazovaním vykonaným disciplinárnym senátom boli preukázané skutkové okolnosti tak, ako boli vymedzené v návrhu na začatie disciplinárneho konania. Pre záver o disciplinárnej zodpovednosti sudcu bolo rozhodujúce preukázanie, či porušením ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré spočívalo v tom, že v predmetnej veci mal o predĺžení lehoty trvania väzby nad jeden rok rozhodol sudca a mal rozhodnúť senát, sa sudca dopustil závažného disciplinárneho previnenia.

Obhajoba poukázala na judikačnú prax disciplinárnych senátov, menovite na rozhodnutie č. Ds 6/99 zo dňa 4.10.1999, v ktorom disciplinárny senát zaujal také stanovisko, že „konanie a rozhodnutie, ktoré je postihnutelné vyšším súdom v inštančnom procese a postupe, nemôže samo o sebe, bez splnenia ďalších podmienok zakladať znaky kárneho previnenia“. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že k tomuto záveru došiel disciplinárny senát za účinnosti zákona č. 412/1991 Z.z. v znení zákona č. 307/1995 Z.z., ktorý zákon zakotvoval kárnu zodpovednosť sudcov, v danom prípade však konanie sudcu je treba posudzovať podľa súčasne účinného zákona č. 426 /2003 Z.z. v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť 1.novembra 2003. Práve tento zákon prvý krát v § 116 ods. 2 písm.f) zakotvil ustanovenie, podľa ktorého závažným disciplinárnym previnením je aj svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, ak týmto rozhodnutím sudca spôsobil značnú škodu, alebo iný obzvlášť závažný následok. Pojmy „svojvoľné rozhodnutie“ a „zjavné“, nie sú definované v zákone ani v judikatúre ako všeobecných súdov ani disciplinárneho súdu, a preto v konkrétnom prípade disciplinárny senát si výklad týchto pojmov urobil sám a riadil sa pritom touto úvahou. Predovšetkým treba skúmať, či sudca porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá ustanovenie § 30 ods. 2 zákona. V tomto smere disciplinárny senát nezistil porušenie ani v jednom z vymenovaných povinností sudcu pod písmenom a) až f) citovaného ustanovenia. Ďalej skúmal, či sudca porušil ďalšie povinnosti, uložené týmto zákonom v ustanovení § 30 ods. 4 prvej vety, ktorom je zakotvená povinnosť sudcu vykonávať svoje povinnosti svedomito v pridelených veciach konať plynulo, bez zbytočných prietáhov. Konanie sudcu nebolo porušením zo žiadnych týchto vymenovaných povinností, pretože sudca v predmetnej veci konal plynulo, rozhodol bez zbytočných prietáhov, pričom rozhodol v čase nariadenej služobnej pohotovosti na trestnom úseku, podľa rozpisu služieb.

Ďalej v § 2 ods. 2 zákona je zakotvené, že sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia

a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností, zistených v súlade so zákonom.

V článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je ďalej zakotvená zásada, že sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní len Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa článku čl. 7 ods. 2 a zákonom. Sudca sa teda môže dopustiť konania, ktoré zakladá disciplinárnu zodpovednosť aj vtedy, ak by konal v rozpore s povinnosťami, ktoré mu vyplývajú z vyššie citovaného článku Ústavy. Konanie, ak má byť posudzované ako disciplinárne previnenie, v danom prípade závažné, musí v každom prípade obsahovať zavinenie ako vnútorný subjektívny vzťah osoby k následku, pričom môže ísť o zavinenie dolôzne (úmyselné), alebo kulpózne (nedbanlivostné), musí byť charakterizované na základe kritérií predstavy a vôle.

Z výkladu pojmu „svojvoľné“, vyplýva, že pre toto konanie bude charakteristická vôľová stránka subjektívneho vzťahu osoby k následku, v tomto prípade závažnému.

V prípade dotknutého sudcu však úplne absentuje pozitívna zložka vôle, ktorá je obligatórnou zložkou dolôzneho (úmyselného) zavinenia, a ktorým je i „zjavné, svojvoľné rozhodnutie sudcu“. Opomenutie (prehliadnutie), obsahuje výlučne negatívny rozmer vôľového konania, keďže chýba i motivačné pozadie subjektívnych a objektívnych okolností.

Zavinenie z nevedomej nedbanlivosti, ktoré sa dalo z vykonaného dokazovania, z hľadiska subjektívnych a objektívnych okolností u sudcu vyvodit', podľa názoru disciplinárneho súdu sa nemôže hodnotiť ako svojvoľá, bez ďalších zistených skutočností, ktoré majú vplyv na zavinenie. Také skutočnosti, ktoré by poukazovali na prítomnosť iného, motivačného pozadia (rozhodovanie, motivované korupciou, klientelizmom, zlým úmyslom a pod.), z dokazovania vôbec nevyplynuli. Sudca v predmetnej veci, podľa všetkých zistených okolností konal v dobrom úmysle, s vedomím, že koná správne a jeho rozhodnutie je v úplnom súlade so zákonom. Samotné rozhodnutie sp.zn. Tp 21/04 zo dňa 23.1.2004, ktorým vyhovel návrhu prokurátora, a ktoré podpísal sudca, vylučuje úmyselné konanie. Disciplinárny súd. preto sudcu spod návrhu podľa § 129 ods. 4 zákona oslobodil.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom disciplinárnom súde.

V Bratislave, dňa 3. augusta 2004

JUDr. Emília Zimová, v.r.
predsedníčka disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

